

Arrest

nr. 218 571 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b bus 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 24 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2014 diende verzoekster bij de Belgische diplomatieke post in Casablanca een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot S.M., van Marokkaanse nationaliteit, met verblijfsrecht in België.

Op 23 mei 2014 werd haar dit visum geweigerd.

Op 26 september 2014 beviel verzoekster van een dochter genaamd I.S., met Marokkaanse nationaliteit.

Op 14 januari 2016 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met de heer M.S. Op 10 mei 2016 werd haar dit visum geweigerd.

Verzoekster kwam België binnen met een Nederlands visum voor kort verblijf (type C).

Op 15 juni 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 januari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en nam hij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat op 21 maart 2019 bij arrest nr. 218 570 werd verworpen.

Op 24 februari 2018 beviel verzoekster van een tweede dochter, M.S., van de heer M.S.

Op 24 april 2018 trok de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2018 in en nam hij een nieuwe beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Naam: B., S. (...) Nationaliteit: Marokko En haar kind S.I. (...)2014°

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen de 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 31/05/2018 ⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

ART 7-1-2° VW: Regelmatig verblijf in België verstreken.

Het hoger belang van het kind en gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 12bis §7) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder of zorgfiguur. Er zijn verder geen medische of andere bewijzen aangehaald die een terugkeer in de weg staan.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 12bis, § 3 en § 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de proportionaliteitstoets.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1.-

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, “De uitdrukkelijke motiveringsplicht”, in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.).

De echtgenoot van verzoekster beschikt over een verblijfrecht in het Rijk van onbeperkte duur. De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 12bis §4 en 10 van de Vreemdelingenwet.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is absoluut niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Dat verzoekster zelfs niet werd gehoord.

De bestreden bevel van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De verwerende partij dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster, dewelke niet kennelijk onredelijk mag zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu niet is gebeurd.

Het feit dat verweerster alweer op lichtzinnige wijze beslissing neemt, verschalkt het rechtmatige vertrouwen die verzoekster in de overheid mag stellen;

Verweerster is maar al te bewust van het feit dat de aanvraag van verzoekster gegrond is.

Alvorens een beslissing te nemen dient een overheid al de relevante informatie zelfs actief in te winnen. Verwerende partij heeft anders moeten beslissen.

2.-

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekende partij, al dan niet tijdelijk, gescheiden wordt van het gezin en dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Verzoekster heeft twee dochters met haar huidige partner die thans tevens voltijds werkt. Één van de kinderen is amper 3 maanden oud en verblijft wettig in het Rijk. De aanwezigheid van haar partner is een noodzakelijkheid. De beslissing is ook duidelijk niet genomen in het belang van de kinderen.

Verwerende partij past de wet niet op de juiste manier toe en houdt hierbij ook geen rekening met de juiste en relevante feiten van de zaak.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaald:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen”.

Aangezien artikel 12bis, §7 VW. bovendien stelt dat er terdege rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster absoluut géén gevaar vormt voor de openbare orde. Zij betwist evenmin dat verzoekster afdoende heeft aangetoond goed geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving. Dat verwerende partij in haar motivatie helemaal geen rekening heeft willen houden met de concrete situatie, de integratie van verzoekster, en de behoefte van haar kinderen.

Er bestaan in casu buitengewone omstandigheden die een uitvaardiging van een bevel geenszins rechtvaardigt, m.n. de nood van héle jonge kinderen (een kind van amper 3 jaar oud en een baby van 3 maanden oud) om dagelijks fysiek omgang met en steun te hebben van de moeder.

Een visumaanvraag indienen via de diplomatieke en consulaire weg is een betrekkelijk lange procedure dewelke meer dan een ander half jaar kan duren. Gezien de héél jonge leeftijd van de kinderen, kan zelfs een tijdelijke terugkeer van meerdere maanden blijvende en ernstige gevolgen hebben voor haar mentale ontwikkeling.

Het kind van 3 maanden oud, dewelke legaal in België verblijft, is behoeftig en krijgt borstvoeding van haar moeder. Indien verzoekster het Rijk dient te verlaten en gescheiden wordt van haar jongste dochter, levert dit een manifest nadeel op ten aanzien van het kind.

In casu werd op een niet afdoende wijze rekening gehouden met de belangen van minderjarige kinderen in het gezin van haar ouders.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed van de gezinssituatie op de hoogte is, wordt ten onrechte de gezinssituatie niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

Niet alleen artikel 8 E.V.R.M. dreigt in casu geschonden te worden, doch ook de specifieke rechtsregel vervat in artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet, waarin expliciet staat vermeld dat terdege dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

Is het in het belang van de twee kinderen dat hun moeder, de verzoekende partij, voor een onbepaalde tijd naar Marokko dient terug te keren teneinde aldaar haar aanvraag tot verblijf in te dienen?

Iedere redelijke persoon antwoordt op deze vraag NEEN.

Wanneer het kind bovendien meegaat met de moeder, dan moeten ze de vader achterlaten. Aangezien de vader in het levensonderhoud van het gezin moet voorzien, is hij verplicht om in België te blijven en te werken.

De leeftijd van het kind is een relevante factor waarmee ook rekening moet gehouden worden (H.v.J. 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad, zaak C-540/09, 73-75). In casu werd er door verwerende partij hiermee totaal geen rekening gehouden.

Verder wordt er in de motivatie met geen woord gerept over de echtgenoot van verzoekende partij, dewelke ook een buitengewone omstandigheid vormt.

Het feit dat de echtgenoot van verzoekster de enige kostwinner is van het gezin in België en het gezin onderhoud vormt op zich al een buitengewone omstandigheid.

Men kan, redelijkerwijze, niet van de echtgenoot van verzoekende partij verwachten dat hij met het gezin terugkeert naar het herkomstland waar hij een nieuwe job zal moeten zoeken met weinig kans op slagen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van haar kind(eren).

De verzoekende partij heeft echter niet de intentie om de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Integendeel, het artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet laat toe om de aanvraag in te dienen bij het Belgische gemeentebestuur indien hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verzoekende partij vraagt de toepassing van dit wetsartikel.

Verwerende partij zijn beslissing te gronden op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.-

Verder druist de betreden beslissing manifest in tegen het kinderrechtenverdrag, dewelke in casu dient samen gelezen te worden met artikel 8 EVRM.

Het aanhalen van artikel 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind is in deze context en gezien de jonge leeftijd van de kinderen uiteraard niet misplaatst, aangezien het de recht van het kind waarborgt om (continu) samen te leven met zijn of haar ouders.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Eveneens hebben zij het recht op in de nabijheid van hun beide ouders op te groeien.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar haar land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de kinderen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.”

Deze rechten zijn ook in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven. De vader van het kind en de pasgeboren baby hebben onbeperkt verblijfsrecht in België. Zij genieten tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd. Het is niet in het belang

van het kind om ze te scheiden van één van hun ouders. Het is eveneens niet in het belang van de echtgenoot van verzoekster, die zijn werk zal dienen te combineren met het huishouden.

Verder kan verzoekster dienstig verwijzen naar recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

a) Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd recent nog maar bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

« En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes cidessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c. Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées). (...) Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et Xc. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...) » (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

Het Hof benadrukt dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind.

Bovendien wordt de verwerende partij, bij toepassing van artikel 12bis § 7 Vw, verplicht rekening te houden met het hoger belang van het kind.

De bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar het hoger belang van de twee kinderen. Blijkbaar vergeet verwerende partij dat verzoekster op 24.02.2018 is bevallen van een dochtertje, M.S., dewelke wettig in het Rijk verblijft. Dat uit de motivering niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het tweede pasgeboren kindje. Dat het ontegensprekelijk vaststaat dat de twee zéér jonge kinderen ernstige schade zullen lijden zodra het gezinscel wordt verbroken. Dat de buitengewone omstandigheid erin bestaat dat zodra verzoekster in haar land van herkomst haar aanvraag indient, het schoollopen van het oudste kind op een abrupte wijze en voor onbepaalde duur wordt onderbroken.

Dat verzoekster absoluut geen rekening heeft willen houden met haar gezinssituatie, resp. het hoger belang van de kinderen, bij de beoordeling van haar aanvraag. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Zij heeft weet van de ernstige en bewezen aanwijzingen die de bestreden beslissing zouden kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, het administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier bevatten geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt. Integendeel uit de elementen van de zaak lijkt het alsof dat de verwerende partij, zonder rekening te houden met de relevante feiten, er alles heeft aan gedaan om toch maar een negatieve beslissing te nemen.

... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten. De motiveringsbeginsel is aldus geschonden.

4.-

Verzoekster is 3 maanden geleden bevallen van M.S., dochter van M.S. Dat haar echtgenoot, dewelke meer dan 10 jaar wettig verblijft in het Rijk, een vaste betrekking heeft om zijn gezin te kunnen onderhouden. Dat het oudste kind school loopt te Borgerhout. Dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om haar aanvraag in te dienen, nu zij voor haar jongste dochtertje van 3 maanden dient te zorgen. Dat verzoekster moreel en financieel afhankelijk is van haar echtgenoot.

Dat artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven. Dat een terugkeer naar haar land van herkomst ertoe zal leiden dat het gezinscel wordt doorbroken en het gezinsleven wordt onderbroken voor een onbepaalde tijd. Dat een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet in het belang is van het kind, dewelke regelmatig school loopt in een Vlaamse school.

Dat uit de beslissing niet blijkt waarom geen toepassing kan gemaakt worden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Dat hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, verzoekster en diens gezin het recht heeft op een gezinsleven vermits dit artikel een rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verwerende partij veegt de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden van tafel door te stellen dat deze omstandigheden niet werden gestaafd.

Dat verzoekster weldegelijk stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster zich in dergelijke buitengewone omstandigheden bevindt.

Dat verzoekster bij haar huidig ingesteld beroep eveneens de stukken bijvoegt ter staving van de aangehaalde buitengewone omstandigheden, waaruit effectief zal blijken dat deze omstandigheden zich voordoen.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat deze bestreden beslissing alles behalve zorgvuldig werd genomen. Verwerende partij heeft het bevel dd. 03.01.2018 ingetrokken en op 24.04.2018 een nieuw bevel uitgevaardigd, zonder evenwel

rekening te houden met de concrete omstandigheden, m.n. dat verzoekster moeder is geworden en dat zij het pasgeboren kind borstvoeding geeft.

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

Verzoekster acht onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht geschonden. Zij meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar het hoger belang van de twee kinderen en dat hij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd. Volgens verzoekster vergeet de gemachtigde blijkbaar dat zij op 24 februari 2018 is bevallen van een dochtertje, M.S., dat wettig in het Rijk verblijft, dat op het moment van de bestreden beslissing nog geen drie maanden oud was en dat nog borstvoeding krijgt. Nergens blijkt volgens verzoekster dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie en het hoger belang van de kinderen bij het maken van de belangenafweging vereist door artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen, zijnde de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de gegevens van het dossier.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om grondgebied alleen is gericht tot verzoekster en haar kind I.S., geboren op 26 september 2014. Met betrekking tot het hoger belang van het kind wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de artikelen 74/13 en 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat het hoger belang van het kind en het gezin niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder of zorgfiguur. In het licht van artikel 8 van het EVRM wordt nog vermeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De Raad moet dus met verzoekster vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing nergens melding maakt van verzoeksters tweede kind, M.S., dat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen nog geen drie maanden oud was. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de gemachtigde met het hoger belang van dit pasgeboren kind voldoende rekening heeft gehouden of waarom hij het nodig acht dit kind van de moeder te scheiden. Het loutere motief dat het hoger belang van het kind en het gezin niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder of zorgfiguur of dat een terugkeer naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven volstaat niet, aangezien niet kan uitgemaakt worden of dit ook betrekking zou hebben op de baby nu de gemachtigde dit niet vermeldt in de bestreden beslissing. Evenmin bevat het administratief dossier een synthesesnota of enig ander document waaruit zou blijken dat met het hoger belang van verzoeksters dochter M.S. op voldoende wijze rekening werd gehouden. Nochtans kan de gemachtigde niet ontkennen dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, of minstens moest zijn, van de geboorte van dit tweede kind van verzoekster. Zo werd er in het

verzoekschrift in de zaak met rolnummer 218 979, gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2018, dat op 2 maart 2018 werd opgesteld en aan de gemachtigde werd betekend op 20 april 2018, hetzij voordat de bestreden beslissing werd genomen, op gewezen dat verzoekster hoogzwanger was van een tweede kind. Er werd eveneens in het verzoekschrift gewag gemaakt van de behoefte van de kinderen en van hun nood als heel jonge kinderen om fysiek omgang met en steun te hebben van de moeder. Er wordt verder nog gewag gemaakt van het feit dat het niet in het belang is van de “twee kinderen” dat hun moeder voor onbepaalde tijd naar Marokko dient terug te keren. Ten overvloede blijkt dat bij dit verzoekschrift ook een attest is gevoegd waarin Dr. B.T., gynaecoloog, attesteerde dat verzoekster zwanger is met voorziene bevallingsdatum op 28 februari 2018. Hiervan werd uitdrukkelijk melding gemaakt in de inventaris bij het verzoekschrift (RvS 26 september 2018, nr. 242.435). De Raad kan enkel vaststellen dat tussen de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2018 en het nemen van het thans bestreden bevel op 24 april 2018 een kind werd geboren waarmee de gemachtigde diende rekening te houden alvorens het opleggen van dit nieuw bevel. Verweerder weerlegt dit ook niet in de nota met opmerkingen. Hij gaat helemaal niet in op de stelling van verzoekster dat nergens uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel rekening heeft gehouden met de geboorte van haar tweede kind, maar beperkt zich tot een verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en niet heeft gestoeld op een voldoende zorgvuldig onderzoek van alle elementen van het dossier. Een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, moeten deze niet worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES